

Revoluția americană

George III a fost ținta unui mare număr de incriminări, redactate în Declarația de Independență a Americii. "Istoria celui care este în prezent rege al Marii Britanii", se spunea în Declarație, "este o istorie alcătuită din prejudecii și uzurpări, toate având scopul de a instaura o tiranie absolută asupra acestor state". Declarația continua: "Un prinț, al cărui caracter se încadrează perfect în definiția unui tiran, nu poate fi conducătorul unui popor de oameni liberi".

Cele 13 colonii americane ale Marii Britanii care au avut un rol cheie în desfășurarea Revoluției.

dustria britanică; din această cauză au fost împiedicate să-și dezvolte industrii proprii care ar fi putut concura cu cele din țara mamă. Având în vedere abundența de resurse și creșterea continuă a numărului de coloniști și a forței lor, situația nu putea rămâne pentru mult timp neschimbată. Dar victoria obținută de Marea Britanie în Războiul de Șapte Ani a însemnat începutul schimbării. Americanii, înfomețați de pământ, s-au arătat foarte reticenți la hotărârea Marii Britanii de a crea o rezervație indiană ale cărei limite nu puteau fi încălcate de coloniști. Deși bine intenționată, această încercare de a stăvili expansiunea coloniilor spre vest nu putea fi pusă în aplicare. O inflență puternică asupra poziției americanilor a avut-o înlăturarea amenințării franceze; aceasta însemna că americanii nu mai aveau nevoie de protecția armatei

CELE 13 COLONII ÎN 1775

Teritoriul britanic

Revoluția încununată de succes a celor 13 colonii americane a constituit pentru întreaga lume un eveniment important.

Lovitura dată puterii britanice a avut doar urmări de scurtă durată, în schimb, dincolo de Atlantic lua naștere o țară nouă – Statele Unite ale Americii.

După victoria obținută în Războiul de Șapte Ani (1756-63), Marea Britanie a devenit puterea dominantă în America de Nord. Francezii pierduseră pământurile din Canada, iar în sud, de-a lungul coastei Oceanului Atlantic până în Georgia, se întindeau cele 13 colonii britanice. Cu toate acestea, în scurt de timp, împotriva stăpânirii britanice s-au ridicat tocmai coloniștii.

Până la sfârșitul secolului al 18-lea în cele treisprezece colonii exista o populație de aproximativ trei milioane de locuitori, majoritatea de descendență britanică. Orașele erau mici dar prospere; Philadelphia era cel mai mare

oraș, cu o populație de 40000 de locuitori, urmat de New York, cu 25000 de locuitori. În nord existau mulți comercianți, pescari și vânzatori, iar în sud predominau proprietarii de plantații; dar cea mai mare parte a coloniștilor erau fermieri independenți ce-și lucrau propriul pământ; ulterior acest grup a avut un rol special în desfășurarea revoluției americane.

Lupta pentru drepturi

Americanii erau obișnuiți să aibă un cuvânt de spus cu privire la propriile afaceri prin intermediul aleșilor lor din corpul legislativ, cu toate că adeseori luau naștere tensiuni între aceștia și autoritățile din Londra. Guvernele britanice erau mult prea departe de America pentru a putea înțelege nevoile coloniștilor și oricum, efortul lor în acest sens era minim. Ca restul puterilor europene, britanicii vedeau coloniile doar prin prisma beneficiilor aduse țării-mamă, care le fondase și le protejase. Interesul lor era clar evidențiat de restricțiile severe impuse asupra comerțului din colonii.

Americanii trebuiau să importe toate bunurile de care aveau nevoie din Marea Britanie sau din altele colonii britanice; taxele puse asupra produselor străine erau mari tocmai pentru a impune cumpărarea bunurilor similare de proveniență britanică. Coloniile erau considerate furnizorii principali de materii prime pentru in-

britanice. În același timp guvernul britanic, încărcat cu datorii de război, hotărâște creșterea contribuțiilor coloniilor.

O taxă nepopulară

Primele urmări ale acestei hotărâri s-au materializat în Legea Timbrului și Legea Încartiruirii, votate de Parlamentul britanic în 1765. Legea încartiruirii creștea obligațiile americanilor de a susține trupele britanice; dar Legea Timbrului impunea o taxă asupra documentelor și materialelor tipărite, inclusiv ziare, afectând toate clasele; s-a declanșat o mișcare socială. Și-au început activitatea primele grupuri radicale – "Fii Libertății", au izbucnit numeroase revolte, iar comercianții americani au refuzat să mai importe bunuri britanice. Un nou slogan, "Nici o taxă fără reprezentare" (în Parlamentul britanic), exprima doleanțele coloniștilor. Și în acel moment și mai târziu, au existat în Marea Britanie forțe ale opoziției care susțineau cauza colo-

niștilor. În 1776 noul guvern anulează Legea Timbrului, dar în același timp, susține (într-o lege specială) că Parlamentul avea dreptul să promulge legi pentru colonii, dacă e necesar.

Perioada de bunăvoință a fost scurtă. În 1767, noul ministru de finanțe, Charles Townshend, stabilește taxe asupra unei game largi de bunuri importate în colonii. În Boston, capitala statului Massachusetts, izbucnesc noi

conflicte. În martie 1770, soldații britanici prezenți în oraș își pierd răbdarea într-o confruntare cu un grup de răzvrătiți și deschid focul, omorând câțiva americani. Acest incident îi șochează atât pe americani cât și pe englezi; după "masacrul din Boston" ambele părți s-au retras din acest conflict. S-a renunțat și la aplicarea taxelor, excepție făcând taxa pe ceai, căreia americanii nu i s-au opus, ci s-au mulțu-

Scene din viața economică americană și (deasupra) construirea unui vapor în New York. Legile Navigației Britanice (1651, 1660 și 1696) încercau să controleze comerțul și bogăția din colonii, astfel încât beneficiul claselor conducătoare din țara mamă să fie cât mai mare. Cele mai valoroase produse obținute în colonii puteau fi exportate doar în Marea Britanie. În același timp, coloniile nu aveau voie să importe bunuri fabricate în alte țări. Dezvoltarea în colonii a unor industrii, care să facă concurență celor din țara mamă era continuu împiedicată.

DATE IMPORTANTE

- 1765**
Legea Timbrului
- 1766**
Anularea Legii Timbrului
- 1770**
Masacrul din Boston
- 1773**
Ceaiul din Boston
- 1775**
Desfășurarea bătăliilor de la Lexington și Concorde; începerea războiului; bătălia de la Bunker's Hill
- 1775/176**
Atacarea Canadei de către coloniști
- 1776**
Declarația de Independență. Britanicii ocupă New Yorkul
- 1777**
Britanicii ocupă Philadelphia. Britanicii se pradau la Saratoga
- 1778**
Franța intră în război de partea Americii. Britanicii încep ofensiva în sud
- 1781**
Cornwallis se predă la Yorktown
- 1783**
Pacea de la Paris: britanicii recunosc independența Americii

mit să o evite prin intermediul contrabandei.

Încă mai existau tensiuni între autorități și colonii, dar cea mai serioasă criză a izbucnit trei ani mai târziu, când guvernul a luat măsuri speciale pentru a susține East India Company, aflată în pragul falimentului. Printre aceste măsuri s-a numărat și colectarea forțată a taxelor pe ceai. Coloniști s-au opus cu încăpățănare, trimițând înapoi vapoarele ce transportau ceai. În cele din urmă, în decembrie 1773 când guvernatorul Bostonului a încercat să aducă o încărcătură de ceai, un grup de cetățeni îmbrăcați în indieni au atacat vasul și au aruncat ceaiul peste bord, în apele golfului.

Acest incident cunoscut sub denumirea de "ceaiul din Boston" a fost sancționat cu promptitudine. Portul Boston a fost închis până când coloniștii plăteau pentru ceai, lucru pe care refuzau categoric să îl facă. Puterea consiliului legislativ din Massachusetts a fost restrânsă, iar generalul britanic Gage a fost numit guvernator al coloniei, cu misiunea de a îmblânzi spiritele.

Confruntarea finală

Scena era acum pregătită pentru confruntarea finală. Marea Britanie avea un guvern stabil condus de Lordul North, deseori influențat de Regele George III; de acum încolo politica britanică va fi dezastruoasă, purtând amprenta obstinentei și limitării Regelui George. În același timp americanii erau mai pregătiți ca niciodată pentru luptă. În septembrie 1774, la Congresul Continental din Philadelphia, reprezentanții din 12 colonii au pus la punct planurile de acțiune.

Momentul decisiv a sosit în aprilie 1775, când Generalul Gage a trimis un contingent armat în afara Bostonului, având ordin să aresteze doi lideri radicali și să distrugă un stoc de arme, ascunse de americani lângă Concorde.

Deși operațiunea trebuia să fie secretă, coloniștii au aflat de ea și au trimis înaintea trupelor călăreți, pentru a alerta și restul populației; există chiar și o legendă care vorbește despre unul dintre călăreți, Paul Revere.

Primele focuri

Fiind preveniți din timp, liderii radicali au reușit să scape. Dar în Lexington, când trupele au ordonat miliției locale să se împrăștie, s-a deschis focul – la început probabil din greșeală – și au fost uciși opt americani.

Trupele s-au îndreptat spre Concord și au distrus depozitul de arme; când se întorceau spre Boston au fost atacați de mii de coloniști, foarte buni țințași, ce foloseau tactici de guerilă. Aproape trei sute dintre ei au murit, iar cei ce au reușit să scape și să se întoarcă în oraș, s-au trezit înconjuși de o armată americană improvizată, dar în continuă creștere.

Începutul războiului

Americani au fost extrem de înfuriați de uciderile din Lexington. La cel de-al doilea Congres Continental din mai 1775, s-au impus radicalii și au fost luate o serie de decizii importante, printre care și aceea de a constitui un guvern independent.

Armata iregulară din afara Bostonului a fost redenumită Armata Continentală, iar comanda ei a fost preluată de un gentleman din Virginia, George Washington. La puțin timp a izbucnit Războiul American de Independență.

Americanii au preluat inițiativa și în mai 1775 au luat prin surprindere două fortărețe britanice din apropierea graniței canadiene, capturând o mare parte a artileriei. După asediul nereușit din timpul iernii asupra Quebecului a urmat o pauză, iar apoi un alt atac asupra Canadei ce a pus capăt speranței coloniștilor într-o victorie rapidă. Canada a rămas sub stăpânire britanică pe tot timpul războiului, fiind o bază importantă de acțiune împotriva celor treisprezece colonii. Între timp britanicii au adus întăriri în Boston, iar când rebelii au ocupat înălțimile din jurul orașului, au contraatacat sub comanda Generalului

● În 1773, coloniștii, înfuriați de monopolul de export conferit companiei East India, au aruncat o întregă încărcătură de ceai peste bord.

● Taxa de timbru, care impunea prezența unui timbru pe orice act legal sau comercial, a dat naștere replicii "Nici o taxă fără reprezentare".

● Ilustrație de Paul Revere, reprezentând "masacrul din Boston". În confruntarea cu locuitorii din Boston trupele britanice au deschis focul, omorând mulți americani.

William Howe. Trupele britanice au încercat să atace pozițiile coloniștilor situate pe înălțimi și au fost distruși de aceștia. În cele din urmă pozițiile americanilor au fost luate cu asalt, dar această aparentă victorie în bătălia de la Bunker's Hill l-a costat pe Howe pierderea aproape a jumătate din cei 2200 de soldați aflați

sub comanda sa; în schimb armatele americane au resimțit aceste evenimente ca pe o încurajare.

Amenințați de sosirea artileriei formate din propriile forțe capturate, englezii se retrag din Boston în martie 1776. Între timp încercările de a ajunge la compromis nu dau rezultat. Ideea unei rupturi complete de țara mamă a început să ia naștere întărită și de influența pamfletului *Simțul practic* scris de radicalul englez Tom Paine.

Declarația independenței

În final, în iulie 1776 Congresul Continental a votat separarea de Marea Britanie și a adoptat Declarația de Independență. Thomas Jefferson, delegatul Virginiei a avut o contribuție importantă la redactarea acestui document care denunța "tinania" Regelui George III și proclamă dreptul tuturor oamenilor la "viață, libertate și năzuință spre fericire". Cele treisprezece colonii au fost redenumite Statele Unite ale Americii.

După un atac eșuat asupra orașului Charleston din Carolina de Sud, britanicii și-au reorientat forțele spre statele din America Centrală. Începând din iulie 1776, Howe a avut o serie de succese, cucerind New Yorkul și învingându-l în repetate rânduri pe Washington, care s-a retras de-a lungul râului Delaware. Washington era departe de a fi un geniu militar, iar rebelii pe care îi conducea nu erau potriviți pentru trupele regulate; cu toate acestea Washington nu a renunțat niciodată la luptă. În

● George Washington a fost numit comandant șef al forțelor continentale, în 1775. În 1789 a devenit primul președinte american.

▲ Semnarea Declarației de Independență prin care se includeau "viața și libertatea" printre drepturile oricărui om.

● Pictură reprezentându-i pe cei ce au semnat articolele privitoare la pace. De la stânga spre dreapta: John Jay, Benjamin Franklin, Henry Laurens și William Temple Franklin.

▼ O satiră cu privire la "împăcarea Marii Britanii cu fiica ei, America".

Acest lucru a avut un dublu impact negativ asupra britanicilor, deoarece înfrângerea îi încurajase pe francezi să li se alăture americanilor. Între timp și spaniolii și olandezii au declarat război Marii Britanii, trezită luptând pe mai multe fronturi și detronată din poziția de "stăpân" al mărilor. George III era acum dispus să facă concesii, dar s-a dovedit a fi mult prea târziu: americanii doreau independența.

O nouă strategie

Cu toate acestea Marea Britanie continua lupta. Philadelphia a fost evacuată, dar New Yorkul a rămas sub ocupație britanică și în nord războiul ajunsese într-un punct mort. În 1778 britanicii au adoptat o nouă strategie, sperând să cucerească sudul, cunoscut pentru bogatele recolte de orez, tutun și indigo.

La început lucrurile au mers foarte bine pentru britanici. Georgia a fost ocupată, atacul franco-american asupra portului Savannah eșuase; o armată americană fusese imobilizată în Charleston și forțată să se predea, iar Generalul Gates – învingătorul de la Saratoga – a fost trimis la Camden. În acest moment comandantul britanic, Lordul Cornwallis, a făcut o mare greșală invadând Carolina de Nord.

Trupele americane aflate sub comanda lui Nathaniel Greene, s-au retras încontinuu; dar în același timp forțele inamicului scădeau văzând cu ochii. Cornwallis și-a continuat drumul spre Virginia băjbăid, iar în cele din urmă s-a refugiat în Yorktown, în golful Chesapeake.

Americanii și francezii, care până atunci nu colaboraseră prea fructuos, au reușit să-și coordoneze planurile. Înainte ca britanicii să-și dea seama ce se întâmplă, Lordul Cornwallis și armata sa s-au trezit înconjurați de o armată mult mai numeroasă, cu armele ațintite spre ei, în timp ce flota franceză bloca accesul la ocean.

Constituirea oficială a SUA

Capitularea armatei lui Cornwallis în data de 19 octombrie, 1781, a pus capăt Revoluției Americane. New Yorkul a rămas ocupat timp de aproape doi ani, însă cele mai importante operațiuni militare și navale ale forțelor britanice se desfășurau în alte zone (Insulele Carraibe și India), împotriva francezilor. În septembrie 1783, prin intermediul Păcii de la Paris, a fost recunoscută independența Americii.

plus, timpul s-a scurs în favoarea americanilor, căci aprovizionarea britanicilor cu alimente și arme era dificilă, mai ales în situația în care existau alți dușmani mult mai aproape de casă.

Washington a refăcut moralul americanilor în noaptea de crăciun 1776, când a trecut râul Delaware și a luat prin surprindere o garnizoană britanică de o mie de oameni. Dar în anul următor a fost din nou învins de Generalul Howe, care a reușit să ocupe Philadelphia. Washington și armata sa au petrecut o iarnă extrem de rece, luptând să supraviețuiască și încercând să se reorganizeze.

Din păcate pentru britanici, activitatea lor de planificare devenise dezorganizată. În timp ce Howe captura Philadelphia, un alt comandant britanic, generalul John Burgoyne, venea cu armată dinspre Canada, așteptându-se să-l întâlnească pe Howe în Albany, la nord de New York. Dar trupele lui Burgoyne au fost lăsate să se descurce singure într-o zonă dificilă, veșnic hărțuită de rebeli; în final, în octombrie la Saratoga au fost înconjurați și siliți să se predea.

